

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นมากในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะวิทยาการต่าง ๆ เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างประเทศขยายตัวออกไปกว้างขวาง ทำให้เกิดความจำเป็นต้องติดต่อกับประเทศอื่น เช่น ติดต่อกทางการค้า ทางด้านวิชาการ การท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม การเมือง ตลอดจนการศึกษาวัฒนธรรม และความเป็นมาของชนชาติอื่นอันจะก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างมวลมนุษยชน นอกจากนี้การเรียนในชั้นสูงภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนต้องศึกษาค้นคว้าตำราและงานวิจัยต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้ที่ความรู้ทางภาษาดีย่อมมีโอกาสศึกษาค้นคว้าได้มาก

การเรียนภาษาต่างประเทศให้ประโยชน์หลายด้าน เช่น ในด้านส่วนตัว ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน เพราะสามารถทั้งผู้พูด ฟัง วิชิตู ภาพยนต์ วิทยุ โทรทัศน์ และอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ ช่วยสร้างความเข้าใจอันดีกับชนชาติอื่น ทำให้ร่วมมือไปประเพณีและความคิดอ่านของเขาด้วย นอกจากนี้ยังสามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ในขณะเดินทางท่องเที่ยว สามารถทำงานได้ในต่างประเทศได้ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือช่วยในด้านงานวิจัยและการศึกษาค้นคว้าในชั้นสูง ในด้านอื่น ๆ ภาษาต่างประเทศช่วยให้เกิดความเข้าใจกันและติดต่อกันด้วยความสะดวก

จากเหตุผลดังกล่าว เราจะเห็นได้ว่าเราต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลในสังคมอื่น การเรียนภาษาแม้อย่างเดียวไม่เพียงพอดังที่ บรูคส์¹ (Brooks) ได้กล่าวไว้ว่า

The native language is quite adequate to our needs unless we wish to travel whether in space or in thought, beyond the frontier of speech community in which it is current. Thus we feel its limitation

---

¹ Nelson Brooks, Language and Language Learning, (Harcourt : Brace and World, Inc., 1960) p.7.

sharply, and find ourselves in need of another vernacular.

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญมากที่สุดภาษาหนึ่ง ในแทบทุกประเทศมีการสอน
ภาษาอังกฤษ โดยอาจสอนเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น เฟรนช์
(French) โคกกล่าววาท

English is now taught as "the second language" in schools in
nearly every country in the world : east, west, north and south.

นอกจากนี้ตำราทางวิชาการใหม่ ๆ ส่วนใหญ่เขียน แปะ หรือพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ
ผู้ที่ต้องการศึกษาหาความรู้ใหม่ก้าวหน้าและทันต่อวิทยาการใหม่ จึงต้องมีความรู้ภาษาที่พอที่จะ
อ่านตำราให้เข้าใจเพื่อนำความรู้มาใช้ประโยชน์ได้ แทบทุกประเทศที่ถือของการผลิตกำลังคนใน
ระดับต่าง ๆ นานวยพัฒนาชาติจึงจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาของตน

เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากดังกล่าวนั้นแล้ว กระทรวงศึกษาธิการจึง
บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับกับวิชาหนึ่งในหลักสูตร โดยให้นักเรียนเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นประ
ถมศึกษาตอนปลาย ในหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอน
ภาษาอังกฤษไว้ว่า

1. เพื่อใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันตามควร แก่นั้น
2. เพื่อให้มีพื้นฐานในการที่จะศึกษาในชั้นต่อไป
3. เพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติซึ่งเป็นเจ้าของภาษาคำตามสมควร
4. เพื่อความเจริญในความรู้และสติปัญญาของผู้เรียน
5. เพื่อบรรลุความมุ่งหมายดังกล่าว จึงให้มีความรู้และทักษะดังนี้

² F.G. French, Teaching English as an International Language,
(London : Oxford University Press, 1963) p. 1

³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2503,
(พระนคร : กุรุสภา, 2505) หน้า 10 - 14.

ก. ต้องฟังให้เข้าใจ ฟุคได้โดยออกเสียงถูกต้อง อ่านออกเสียงได้และอ่านในใจได้ และเขียนได้ถูกต้องตามควรแก่ขั้น

ข. ให้ความรู้ทางไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษาและรู้ลักษณะของภาษาอังกฤษที่เป็นมูลฐานตามสมควร

ค. ให้ความรู้เกี่ยวกับวรรณคดี สำหรับเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาต่อไป

ง. ให้เข้าใจถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ ในฐานะที่เป็นภาษาสำหรับติดต่อระหว่างชาติ

อย่างไรก็ตาม แม้วิชาภาษาอังกฤษจะเป็นวิชาบังคับ นักเรียนต้องเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 4 - 6 ชั่วโมง⁴ นักเรียนที่จบออกมาส่วนใหญ่ยังมีความรู้ไม่เพียงพอกับระดับชั้น การสอนภาษาอังกฤษจึงได้ผลไม่ดีเท่าที่ควร

ผู้มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนและผู้วิจัยหลายท่านให้สาเหตุของการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรไว้ดังนี้

1. สาเหตุมาจากครู

1.1 ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีแปล การสอนแบบแปลเป็นการสอนให้นักเรียนใช้คำภาษาอังกฤษในระบบโครงสร้างแบบไทย นักเรียนไม่รู้ว่าความหมายที่แท้จริงของคำที่แปลมา เพราะไม่เคยเอามาฝึกพูด อ่าน หรือเขียนให้คล่อง นักเรียนจึงทราบดีแต่ศัพท์⁵

1.2 จำนวนครูที่มีความรู้ทางวิชาการ คือ ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ⁶

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 3.

⁵ สุโร พงษ์ทองเจริญ, วิชาภาษาอังกฤษ ตอน 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: ศุภสภา, 2506), 164 หน้า.

⁶ อ่ำภา โสภกิจิ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 26.

1.3 ครูไม่ได้สอนองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 ด้าน คือ เสียง กัณฑ์ และแบบสร้างไวยากรณ์ให้สัมพันธ์กัน⁷

1.4 ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่มีพื้นความรู้ดีพอที่จะเป็นแบบที่ดีได้นอกจากนี้ครูผู้ต่ำมีมากกว่าครูผู้สูง⁸

1.5 ครูส่วนใหญ่ไม่ได้นำความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้ในขบวนการสอน การวัดผล สำหรับตัวหลักสูตรก็ สนองความต้องการของสังคม ปรัชญา จิตวิทยา และความต้องการของผู้เรียน แต่ในภาคปฏิบัติครูผู้สอนยังไม่สามารถทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างสมบูรณ์

1.6 ครูส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมการสอน ไม่ค่อยใช้อุปกรณ์การสอน ไม่ค่อยคัดแปลงคำถามหรือวิธีฝึกทักษะตามความสามารถของนักเรียน¹⁰

⁷ สุรีย์ เปี่ยมสุข, "การสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้นประกาศนียบัตรการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503)

⁸ สุวรรณี เท็งอำนาจ, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508), หน้า 193.

⁹ เพ็ญณี นารายณ์ประทาน, "การศึกษาและประเมินผลหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับ ป.ก.ศ.ชั้นสูง พ.ศ. 2510 ในวิทยาลัยครู 2 แห่ง ในจังหวัดพระนคร" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513), หน้า 120 - 121.

¹⁰ ปรีชา หงส์นาค, "ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา ปีการศึกษา 2515" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 49.

2. สาเหตุมาจากนักเรียน

2.1 นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากัน¹¹

2.2 นักเรียนที่สนใจภาษาอังกฤษจริงมีน้อย¹²

2.3 นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน สิ่งที่เรียนมาจึงไม่มี
มีการนำมาปฏิบัติให้ได้ผลจริงๆ¹³

2.4 นักเรียนส่วนใหญ่ยอมรับว่าตั้งใจเรียนไม่สม่ำเสมอและไม่ค่อยทำการ-
บ้าน¹⁴

2.5 นักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะเห็นว่าเป็นภาษาที่เรียน
ยาก¹⁵

---

¹¹ บุญเรือน พูนนารถ, "วิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511)

¹² สุวรรณี เต็งอำนวยการ, เรื่องเดิม, หน้า 194.

¹³ มุขมชาติ เฟ่งพินิจ, "การศึกษาปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา 2511" (ปริิณญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512)

¹⁴ ปรีญา หงส์นาค, เรื่องเดิม, หน้า 50.

¹⁵ เทียมจันทร์ งามนันทน์, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. 4-5 ในโรงเรียนทวีธาภิเศก" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510) หน้า 15.

2.5 นักเรียนบางคนไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่เอาจริง
เอาจริงเกินไป เมื่อนักเรียนไม่ชอบบุคลิกภาพเช่นนี้ของครู ทำให้นักเรียนขาดไม่ชอบเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษตามควย

3. สาเหตุเกี่ยวกับอาคารสถานที่และอุปกรณ์การสอนซึ่งขาดและไม่
เพียงพอ เพราะไม่ได้รับการสนับสนุน อีกทั้งสถานที่เรียนไม่อำนวยความสะดวกการใช้อุปกรณ์การสอน¹⁶

4. สาเหตุเกี่ยวกับแบบเรียน แบบเรียนไม่เพียงพอ นักเรียน
จึงยังอ่อนในทักษะการพูดมากเมื่อเทียบกับทักษะอื่น¹⁷

ในการเรียนภาษา นักเรียนจะต้องทราบองค์ประกอบ 3 อย่างของภาษา คือ เสียง
โครงสร้างไวยากรณ์ และศัพท์ เพราะองค์ประกอบทั้งสามมีความสัมพันธ์กัน บางคนเข้าใจว่า
การเรียนภาษาต่างประเทศคือ การ เรียนศัพท์และจำศัพท์ให้ได้เป็นจำนวนมาก ๆ ความเข้าใจ
นี้เป็นสิ่งที่ผิด ในการเรียนภาษาทุกภาษา สิ่งแรกที่ควรเรียนคือ เสียง ต่อไปคือโครงสร้าง
ไวยากรณ์ และอันที่สุดท้ายคือ ศัพท์ ดังที่ไซออก (Syoc) ได้กล่าวไว้ว่า คนที่รู้ศัพท์
อย่างเกินพอ ไม่ใช่รู้ภาษาเป็นอย่างดี ผู้เรียนต้องรู้และใช้โครงสร้างซึ่งเกี่ยวกับเสียง การ
สร้างคำและการเรียงคำจนเกิดเป็นนิสัยให้ได้เสียก่อน แล้วจึงเรียนศัพท์ นอกจากนี้ฟรีส¹⁹
(Fries) ก็มีความเห็นเช่นเดียวกับไซออก ฟรีสได้กล่าวถึงการเรียนภาษาไว้ว่า

¹⁶ สุวรรณี เต็งอำนาจ, เรื่องเดิม, หน้า 189.

¹⁷ มุมนชาติ เฟงพินิจ, เรื่องเดิม.

¹⁸ ไบรซ์ แวน ไซออก, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ แปล

จาก Methods of Teaching English as a Foreign Language โดย คณะ
จงเจริญสุข พระนคร : สมาคมสังคมนักเรียนแห่งประเทศไทย, 2505.

¹⁹ Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a
Foreign Language, (Ann Arbor : The University of Michigan Press),
1967, p.3.

In learning a new language, the chief problem is not at first that of learning vocabulary items. It is, first, the mastery of the sound system.....to understand the stream of the speech, to hear the distinctive sound features and to approximate their production. It is, second, the mastery of the features of arrangement that constitute the structure.....

จากองค์ประกอบของภาษากังลาว จะเห็นว่าโครงสร้างไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญมาก คนที่เรียนภาษาต้องรู้วิธีใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง แต่เนื่องจากแต่ละภาษามีโครงสร้างไวยากรณ์ของตัวเองโดยเฉพาะ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ สัมฤทธิผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อให้ทราบระดับความสามารถของนักเรียน และทราบโครงสร้างที่เป็นปัญหา

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสัมฤทธิผลในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ แผนกพัฒนศึกษา ในโรงเรียนราชบุรี
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลเฉลี่ยในการโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องคือ เพศ และทัศนคติ
3. เพื่อศึกษาว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโครงสร้างใดเป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนมาก และโครงสร้างใดเป็นปัญหาน้อย

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่นำมาวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในภาคปลายของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ แผนกพัฒนศึกษา ในโรงเรียนราชบุรี กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2517

2. โรงเรียนราษฎร์ดังกล่าวเป็นโรงเรียนสหศึกษา

3. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงปัจจัยอื่นที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถต่างกัน ยกเว้นเพศ และทัศนคติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบที่ใช้สามารถวัดสัมฤทธิ์ผลในการ เรียนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สาขาอาชีพแผนกพัฒนศึกษา ในโรงเรียนราษฎร์ได้จริง และมีความเชื่อถือได้สูงพอสมควร เพราะมีเนื้อหาครบตามหลักสูตร ได้ทดลองสอบวิเคราะห์ และปรับปรุงแก้ไขแล้ว

2. การคุมสอบเชื่อถือได้ เพราะผู้วิจัยทำการคุมสอบด้วยตัวเอง

3. ปัญหาที่ได้จากการทดสอบครั้งนี้ถือเป็นตัวแทนปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สาขาอาชีพ แผนกพัฒนศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด

สมมุติฐาน

1. สัมฤทธิ์ผลในการ เรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนดังกล่าวขึ้นอยู่กับเพศและทัศนคติ

2. สัมฤทธิ์ผลในการ เรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

ความจำกัดของการวิจัย

1. ปัญหาทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่พบอาจจะคลาดเคลื่อนจากความจริงไปบ้าง เพราะอาจมีนักเรียนบางคนไม่ตั้งใจทำข้อสอบและบางคนทำข้อสอบตอนหลังๆ ไม่ทัน จึงได้คำตอบลงไปโดยการเดา

2. วิธีการสอนและการ เน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ของครูผู้สอนแต่ละโรงเรียนอาจต่างกัน ดังนั้นระดับความรู้และประสิทธิภาพของนักเรียนจึงต่างกัน

3. กลุ่มตัวอย่างประชากรมีจำนวนเพียง 335 คน จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ แผนกพลศึกษา ในโรงเรียนราษฎร์ กรุงเทพมหานคร จึงอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบโครงสร้างที่เป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้ครูผู้สอนสามารถปรับปรุงวิธีสอน บุคลิกลักษณะอื่นจะก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน
2. เพื่อให้ครูทราบระดับความยากง่ายของโครงสร้างแต่ละอย่าง ทำให้ครูทราบว่าโครงสร้างใดควรมีความสำคัญมาเป็นอันดับแรก และอันดับรอง ๆ ลงไป
3. เพื่อเป็นประโยชน์แก่ครูหรือผู้แต่งแบบเรียนและแบบฝึกหัดในการเรียงลำดับความยากง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์
4. เพื่อช่วยให้นักเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้บริหารทราบว่า ทัศนคติมีส่วนสำคัญต่อการเรียน ซึ่งถ้าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเรียนช่วยสร้างทัศนคติที่ดีแก่นักเรียน สัมฤทธิ์ผลในการเรียนจะสูงขึ้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สัมฤทธิ์ผล หมายถึง ความสำเร็จ ความแคล่วคล่อง และความชำนาญจากการฝึกหัดอบรม หรือความรู้อันเกิดจากการศึกษาเล่าเรียน

โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ หมายถึง ระเบียบวิธีการเรียบเรียงคำในประโยค ตลอดจนการเรียบเรียงส่วนประกอบของคำในภาษาอังกฤษ

นักเรียนชายหญิง หมายถึง นักเรียนที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายอาชีพ แผนกพลศึกษา ในโรงเรียนราษฎร์ เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2517 ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ